

(Данас, 26.1.2010)

Војислав Коштуница је узлетео једном када се, ономад против Милошевића, изјашњавало акламативно „против“. Победио је само зато што је „смео да нас погледа у очи“.

И у Србију су, на срећу, стигла времена када се гласа „за“ нешто. Макар какво, спиновано или не, али - нешто конкретно. Нема више бланко (меница) поверења.

Хоће ли се, о Светоме Трифуну, заштитнику виноградара (и винопија), Демократска странка Србије отрезнити из свог, скоро двогодишњег, мамурлука, а њени чланови пробудити из сујетне самозаљубљености?

Каже наш народ да, ако тог 14. фебруара (датум кад „падају“ и Дан заљубљених и Скупштина ДСС), време буде ведро, година ће бити сушна; буде ли „пануло“, година ће бити родна.

Јесте Демократска странка у Оџацима, али у досовској форми, са све Чанком, Вуком, Батићем, Чедомиром и Пасторима уз, те Карићима иза себе, надгорњала Томине напредњаке, но то у Војводини није Тадићево већ Пајтићево (дакле, победничко) издање ове партије.

Прави победници „битке на Оџацима“ заправо су ови, што су се, у двобоју слонова, дохватили сламке цензуса - Динкићева птица Феникс, унапред ожаљени радикали и ДСС који је, и без Нове Србије, освојио 265 гласова више него на изборима у мају 2008.

Без претензије да генерализујем, оџачких 9,2 одсто ДСС-а, осим што је подвиг у односу на земунски и вождовачки фијаско, јесте, вероватно, и тачка вододелница између две епохе ове партије. Између епохе летаргије, изолационизма, самодовољности, аутизма,

мрзовољности и инертности, што су карактерне особине данашњег ДСС-а, и, изненада указане, а последње, шансе овог политичког организма да од клуба навијача направи озбиљну партију или, у супротном, буде осуђен на лагано и дефинитивно одумирање.

Откуд ми уверење да се Војислав Коштуница буди?

Много штошта се, у спољном и унутрашњем окружењу, „наместило и намешта“ Коштуници. Услов да ДСС у томе и поентира јесте да превремених избора не буде, барем не до краја године. Дакле, супротно од онога што ће ванредна Скупштина ДСС-а да затражи.

Свака аритметика доказује да напредњаци плус народњаци без радикала, у овом моменту, а такав тренд ће бити и настављен, не могу до власти. А једино Коштуница може да буде та врста компромисног кума у потенцијалном „браку из рачуна“ оне двојице старих кумова.

Друго, осим резолутивног „Наш пут - начела националне политике за будућност Србије“, осим новог економског програма странке, ДСС-у су неопходни и нови људи који Коштуницу умеју да препевају грађанима. Ови садашњи то нису умели, ваљда зато што су превише личили на њега самога који тој партији јесте неопходан, али и - такав један - сасвим довољан.

У ДСС-у су, и све ове године, знали шта неће, али се нису изјашњавали шта хоће. Однедавно су конкретнији, макар у вези са НАТО-ом, разумљивији у односу на Косово, постали су директнији и на живот око нас; ево, намешта им се, да поново постану и заштитник интереса Републике Српске, а и у избору новог патријарха добро су прошли - нису победили, али нису ни изгубили, ако сам добро разумео преписку двојице чланова Светог синода са Тадићем и Ђукић-Дејановићком поводом новог Статута Војводине...

За нову политику, ДСС-у није неопходно статутарно и програмско шминкање, већ нова лица. Јесте да је, с пролећа 2008, Коштуница махао неким Акционим планом за Косово, али, ни дан-данас, чак ни његови гласачи појма немају шта је у том документу писало. ДСС јесте за Европску унију, али да ли је икоме, сем можда професору Самарџићу, Андреји Младеновићу или Михајлову, јасно под којим би условима Србија требало да у

Последњи воз Војислава Коштунице

Пише: Цвијетин Миливојевић
уторак, 26 јануар 2010 15:41

њу уђе...? Та количина нихилизма прети да уђе у народну пословицу, типа оне о, до јуче постојећој, Српској либералној странци: „Нема тих изборних услова, под којима би ова странка изашла на изборе“.

Верујем да ДСС-ов конзервативизам, традиционализам и демократски национализам може да изнесе фоторобот партијских активиста измиксован од политичара типа Вучића, Дачића и Велимира Илића. За тако нешто свакако није способно оних 200 интелектуалаца, потписника анти-НАТО петиције, јер такви предводници и творци јавног мишљења, могу да буду само корисна позадина, а никако и јуришни батаљон у освајању бирачког тела.

Ако, пак, и сутрадан по Скупштини, на Сретење Господње, успавани медвед опет види своју сенку, вратиће се у пећину, што значи да ће зима потрајати још шест недеља. За ову странку можда и вечно, ако се не укрца у свој последњи воз.